

Του **Κώστα Μάρκου**

Ο καταλανικός λαός βρίσκεται αντιμέτωπος με όλη τη βία της ισπανικής μοναρχοαστικής αντίδρασης, αλλά και των συμμάχων της στην ίδια του τη χώρα, προκειμένου να κατασταλεί δια πυρός και σιδήρου το δημοκρατικό δικαίωμα του δημοψηφίσματος για την εθνική του αυτοδιάθεση. Η μειοψηφική δεξιά κυβέρνηση Ραχόι εξαπέλυσε τις εισαγγελικές και αστυνομικές ορδές, **συνέλαβε 14 μέλη και στελέχη της καταλανικής κυβέρνησης, κατέσχεσε κάλπες (!), ψηφοδέλτια και υλικό για το δημοψήφισμα, κατέλαβε υπουργεία και κτίρια κομμάτων**, σύμφωνα με πρώτες πληροφορίες και του σχηματισμού της **καταλανικής αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, του CUP**.

Δεκάδες χιλιάδες Καταλανοί βγήκαν στους δρόμους της Βαρκελώνης και των άλλων πόλεων φωνάζοντας **«κάτω η κατοχή»** και οργισμένοι πολίτες συγκρούστηκαν με τις αστυνομικές δυνάμεις, παρακούοντας το κάλεσμα του επικεφαλής της καταλανικής κυβέρνησης, Πουτζντεμόντ, για **«ειρηνικές διαδηλώσεις»**.

Από εδώ και πέρα, τίποτε δεν θα είναι ίδιο, όχι μόνο στην Καταλονία ή την Ισπανία, αλλά και σε όλη την Ευρώπη.

Η κυβέρνηση Ραχόι και η ισπανική αντίδραση πήραν την ιστορική πρωτοβουλία να κηρύξουν τον **«πόλεμο»** ενάντια στους Καταλανούς, αντί για το «διάλογο», αντί για «παραχωρήσεις», αντί για «ενσωμάτωση». Εκφράζουν έτσι τη δυναμική της κρίσης και του ολοκληρωτικού καπιταλισμού προς τη γενικευμένη αντίδραση, το φασισμό και τον πόλεμο, όχι μόνο ενάντια σε εργατικά και ταξικά αιτήματα, αλλά και σε ευρύτερα δημοκρατικά και εθνικά αιτήματα. Δεν έμαθαν τίποτε από την Ιστορία, που διδάσκει ότι δεν υπάρχει **«εποχή αντίδρασης και πολέμων»** χωρίς την τάση για μια **«εποχή επαναστάσεων»**.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι την **πρωτοβουλία των κινήσεων** για το δημοψήφισμα της ανεξαρτησίας την έχουν οι **κυρίαρχες μερίδες της αστικής τάξης** της Καταλονίας.

Όμως, υπάρχουν πολύ βαθύτερα αίτια που κινούν τα νήματα της ιστορίας, από μια επιφανειακή ανάλυση των «**πλουσιότερων περιοχών που επιδιώκουν να αποσχιστούν από τις φτωχότερες**». Στο κάτω κάτω, η ευρύτερη περιοχή της Μαδρίτης είναι η πλουσιότερη, ενώ το κατά κεφαλήν εισόδημα της Καταλονίας βρίσκεται στην **τρίτη θέση** σε επίπεδο περιφερειών.

Μέσα από το καταλανικό αίτημα για εθνική ανεξαρτησία συμπλέκονται και εκφράζονται τα βαθύτερα, άλυτα και οξυνόμενα ζητήματα όλων των κοινωνικών, πολιτικών, ιστορικών και πολιτισμικών αντιπαραθέσεων, στην Ιβηρική, στην Ευρώπη και τον κόσμο.

Εκφράζεται, πάνω από όλα, το βαθύ κοινωνικό ζήτημα της καταβύθισης όλων των λαών της Ισπανίας και ειδικά της προωθημένης και μαζικής καταλανικής εργατικής τάξης, στην **ανείπωτη φτώχεια**, μετά τα αλληπάλληλα μέτρα **λιτότητας, ελαστικής εκμετάλλευσης, ιδιωτικοποιήσεων, μαζικών κατασχέσεων και εξώσεων**.

Η αντίσταση των μαχητικών Καταλανών εργαζόμενων σε όλα αυτά παίρνει μια πρωτότυπη, αντιφατική και ανολοκλήρωτη μορφή, την πάλη ενάντια στο μαδριλένικο και ισπανικό κέντρο διακυβέρνησης.

Στο καταλανικό αίτημα για ανεξαρτησία **διασταυρώνονται, ενώνονται και χωρίζονται τα πραγματικά αλλά και διαστρεβλωμένα συμφέροντα των αντίπαλων τάξεων ακόμη και μεταξύ των ίδιων των τάξεων**: Ισπανοί αστοί εναντίον Καταλανών αστών, Καταλανοί εργάτες εναντίον Ισπανών αστών, αλλά και κίνδυνος για πάλη Καταλανών εργατών εναντίον Ισπανών εργατών και αντιστρόφως.

Εμφανίζονται όλες οι εγγενείς αντιθέσεις μιας ευρωπαϊκής καπιταλιστικής ολοκλήρωσης που διχάζεται ανάμεσα στην όλο και πιο σκληρή ολοκλήρωση και την πολλαπλή διάσπαση, ανάμεσα στην «**παγκοσμιοποίηση**» ή στο «**πρώτα το έθνος**» του **Τραμπ** και της **Λεπέν**.

Στο καταλανικό δημοψήφισμα επανεμφανίζονται και τα φάντασματα της Ιστορίας: ο **Φράνκο**, ο **Χίτλερ** και ο **Μουσολίνι**, η **Πασιονάρια**, ο **Αντρές Νιν** και ο **Ντουρούτι**, η πάλη της δημοκρατίας ενάντια στο φασισμό.

Στο εξαιρετικό μυθιστόρημα του Καταλανού **Ζάουμ Καμπρέ, Confiteor** (εκδ. Πόλις), ένας ισπανός συνταγματάρχης του Φράνκο λέει ότι το

«σύμβολο της Ισπανίας [...] πλήγωσαν ο κομμουνισμός, ο καταλανισμός, ο ιουδαϊσμός και η μασονία».

Ο σύγχρονος «καταλανισμός» δεν θα μπορέσει να πληγώσει το μοναρχικό, βαθιά συντηρητικό και καπιταλιστικό «σύμβολο της Ισπανίας», χωριζόμενος από τους εργαζόμενους και τους λαούς της Ισπανίας και συμμαχώντας με την «ανεξαρτησιακή» καταλανική αστική τάξη ή με τον Τραμπ που δεν θα είχε μεγάλο πρόβλημα με την αποδυνάμωση της ισπανικής επιρροής στην λατινοαμερικανική «πίσω αυλή» των ΗΠΑ.

Ο σύγχρονος «καταλανισμός» θα αποφύγει έναν εκφυλιστικό εθνικιστικό εμφύλιο και μια νέα ντροπιαστική, τρίτη ήττα, μετά από αυτές του **1714** και του **1939**, στο βαθμό που το αίτημα για εθνική ανεξαρτησία δεθεί, όχι με την ΕΕ ή με την ουτοπία μιας «εθνικής αυτάρκειας», αλλά με το σύγχρονο «κομμουνισμό», με το αίτημα για μια εθελοντική, ειρηνική, ισότιμη συνεργασία με τους άλλους λαούς της Ευρώπης και του κόσμου, με την προοπτική μιας διεθνικής κοινότητας σε μια ελεύθερη κοινωνία.

Υπό αυτό το πρίσμα, η αντικαπιταλιστική και μαχόμενη Αριστερά της Ελλάδας, το εργατικό και λαϊκό κίνημα, χρειάζεται να σταθούν **αλληλέγγυοι στην καταλανική εργατική τάξη και το λαό**. Χρειάζεται να καταδικάσουν με όσα μέσα διαθέτουν τη βία της δεξιάς ισπανικής κυβέρνησης και των συμμάχων της στη Βαρκελώνη ενάντια στο δημοκρατικό δικαίωμα των Καταλανών να αποφανθούν ειρηνικά για το μέλλον τους.

Να στηρίξουν τις πιο μαχητικές μορφές λαϊκής αυτοάμυνας ενάντια σε αυτή τη βία. Να σταθούν στο πλευρό εκείνης της καταλανικής αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και των προωθημένων εργαζόμενων που απαιτούν **«ανεξαρτησία σε όλα»: ανεξαρτησία από την αντιδραστική Ισπανία, την Ευρωπαϊκή Ένωση, τον Τραμπ και το ΝΑΤΟ, αλλά και από το καταλανικό κεφάλαιο**.